

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) στις 21 Μαρτίου 2011 — Compass-Datenbank GmbH κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας

(Υπόθεση C-138/11)

(2011/C 186/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberster Gerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσα: Compass-Datenbank GmbH

Εφεσίβλητη: Δημοκρατία της Αυστρίας

Μετέχοντες στη διαδικασία: Bundeskartellanwalt, Bundeswettbewerbsbehörde

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Πρέπει το άρθρο 102 ΣΛΕΕ να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δημόσια αρχή ασκεί επιχειρηματική δραστηριότητα, όταν αποθηκεύει σε βάση δεδομένων (μητρώο εταιριών) δεδομένα, τα οποία οι επιχειρήσεις φέρουν εκ του νόμου υποχρέωση να δηλώνουν, και παρέχει έναντι αμοιβής τη δυνατότητα προσβάσεως και/ή δημιουργίας αντιγράφων, απαγορεύοντας κάθε περαιτέρω πράξη εκμεταλλεύσεως;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

2) Ασκείται επιχειρηματική δραστηριότητα όταν η δημόσια αρχή απαγορεύει άλλες πράξεις εκμεταλλεύσεως πέραν της προσβάσεως και της δημιουργίας αντιγράφων, επικαλούμενη το ειδικής φύσεως δικαίωμά της ως δημιουργός βάσεως δεδομένων;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ή στο δεύτερο ερώτημα:

3) Πρέπει το άρθρο 102 ΣΛΕΕ να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι αρχές που τέθηκαν με τις αποφάσεις της 6ης Απριλίου 1995, C-241/91 και C-242/91, Magill TV Guide, Συλλογή 1995, σ. I-743, και της 29ης Απριλίου 2004, C-418/01, I.M.S. Health, Συλλογή 2004, σ. I-5039 («Essentials-Facilities-Doctrin» [αρχή αναγκαίας υποδομής]) εφαρμόζονται και όταν δεν υπάρχει «αγορά προηγούμενου σταδίου», καθόσον τα προστατευόμενα δεδομένα συλλέγονται στο πλαίσιο της ασκήσεως δημόσιας εξουσίας και αποθηκεύονται σε βάση δεδομένων (μητρώο εταιριών);

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Administrativen Sad της Βάρνας (Βουλγαρία) στις 28 Μαρτίου 2011 — «Klub» OOD κατά Direktor na direktzia «Obzhvalvane i upravljenje na izpalnenieto» — grad Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia po prihodite

(Υπόθεση C-153/11)

(2011/C 186/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Αιτούν δικαστήριο

Administrativen sad — Βάρνα

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: «Klub» OOD

Καθού: Direktor na direktzia «Obzhvalvane i upravljenje na izpalnenieto» — grad Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia po prihodite (Διευθυντής της διεύθυνσης «Προσβολή και διαχείριση της εκτέλεσης» της Κεντρικής Διοίκησης της Εθνικής Υπηρεσίας Εσόδων στη Βάρνα)

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχει το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006⁽¹⁾, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, την έννοια ότι —εφόσον ο υπόχρεος έχει ασκήσει το δικαίωμά του να επιλέξει την υπαγωγή ενός ακινήτου, το οποίο αποτελεί επενδυτικό αγαθό, στην περιουσία της επιχείρησης— τεκμαίρεται (γίνεται δηλαδή δεκτό μέχρι την απόδειξη του εναντίου) ότι το αγαθό αυτό χρησιμοποιείται για τους σκοπούς των φορολογητέων πράξεων που διενεργεί το υποκείμενο στον φόρο πρόσωπο;

2) Έχει το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2006/112 την έννοια ότι το δικαίωμα έκπτωσης του φόρου εισροών γεννάται αμέσως, στην περίπτωση αγοράς ακινήτου που υπήχθη στην περιουσία της επιχείρησης ενός προσώπου που υπόκειται στον φόρο, κατά τη φορολογική περίοδο κατά την οποία καθίσταται απαιτητός ο φόρος, και μάλιστα ανεξάρτητα από το γεγονός ότι το ακίνητο δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί λόγω της μη χορήγησης της υποχρεωτικής κατά νόμο άδειας έναρξης της εκμετάλλευσής του;

3) Συνάδει προς την οδηγία και τη νομολογιακή ερμηνεία της η διοικητική πρακτική που, όπως η εφαρμοζόμενη από τη βουλγαρική Natsionalna Agentsia po Prihodite, δεν αναγνωρίζει το δικαίωμα των υποκείμενων σε ΦΠΑ προσώπων να εκπίπτουν τον φόρο εισροών σε σχέση με τα επενδυτικά αγαθά που αγοράζουν, με το αιτιολογικό ότι τα αγαθά αυτά χρησιμοποιούνται για ιδιωτικές ανάγκες των ιδιοκτητών των εταιριών, χωρίς για τη χρήση αυτή να επιβάλλεται φόρος προστιθέμενης αξίας;

4) Έχει η προσφεύγουσα εταιρία, σε μια περίπτωση όπως αυτή την οποία αφορά η υπόθεση της κύριας δίκης, δικαίωμα έκπτωσης του φόρου κατά την αγορά ενός ακινήτου –μιας μεζονέτας στη Σόφια;

(¹) ΕΕ L 347, σ. 1.

Προσφυγή της 5ης Απριλίου 2011 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Γαλλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-164/11)

(2011/C 186/22)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωπος: W. Mölls)

Καθής: Γαλλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να προσαρμόσει το σύστημά της φορολογίας της ηλεκτρικής ενέργειας προς τις διατάξεις της οδηγίας 2003/96/ΕΚ (¹), παρά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου που προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 10, δεύτερο εδάφιο αυτής, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία,

— να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την προσφυγή της, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, παρά τη λήξη — την 1η Ιανουαρίου 2009 — της μεταβατικής περιόδου που διέθετε, ήτοι, η καθής δεν έχει ακόμα προσαρμόσει όλα τα στοιχεία του συστήματός της φορολογίας της ηλεκτρικής ενέργειας στις διατάξεις της οδηγίας. Κατά τις γαλλικές αρχές, ο νόμος 2010-1488 της 7ης Δεκεμβρίου 2010, ο οποίος θεσπίστηκε και ίσχυσε προ της λήξεως της ταχθείσας στην αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας, μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο της διατάξεις της εν λόγω οδηγίας. Κατά την Επιτροπή, η παρούσα προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή σε σχέση με το εθνικό δίκαιο που ήταν εφαρμοστέο κατά τον χρόνο λήξεως της προθεσμίας που ετάχθη στην αιτιολογημένη γνώμη.

Η Επιτροπή αναφέρει ότι, σε κάθε περίπτωση, η Γαλλία δεν έχει ακόμα προσαρμόσει όλα τα στοιχεία του συστήματός της φορολογίας της ηλεκτρικής ενέργειας προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις διατάξεις της οδηγίας. Επομένως, η προσφεύγουσα απορρίπτει το επιχειρήμα των γαλλικών αρχών ότι η οδηγία δεν απαγορεύει την αύξηση των ειδικών φόρων κατανάλωσης, ανάλογα με τις οικείες γεωγραφικές ζώνες. Αντιθέτως, η οδηγία καθιερώνει την αρχή ενός ενιαίου συντελεστή για οιαδήποτε κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας

που πραγματοποιείται στο ίδιο κράτος μέλος και απαριθμεί κατά περιοριστικό τρόπο, στα άρθρα 5, 14, 15 και 17, τις παρεκκλίσεις από την αρχή αυτή.

Η Επιτροπή απορρίπτει, εξάλλου, την άποψη των γαλλικών αρχών ότι η «αναφερθείσα τιμολογιακή διαφοροποίηση» δεν εγκυμονεί κάποιον κίνδυνο απάτης, δεν συνεπάγεται πρόσθετη επιβάρυνση για τους φορείς και δεν συνιστά εμπόδιο για την είσοδο ξένων παρόχων στην αγορά.

(¹) Οδηγία 2003/96/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Οκτωβρίου 2003, περί αναδιάρθρωσης του κοινοτικού πλαισίου φορολογίας των ενεργειακών προϊόντων και της ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ L 283, σ. 51).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Conseil d'État (Γαλλία) στις 18 Απριλίου 2011 — CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI) κατά Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

(Υπόθεση C-179/11)

(2011/C 186/23)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Conseil d'État

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσες: CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI).

Καθού: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Διασφαλίζει η οδηγία 2003/9/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 2003 (¹), τις κατ' ελάχιστο όριο προβλεπόμενες από τις διατάξεις της συνθήκης υποδοχής σε όποιον αιτούντα άσυλο υπέβαλε τη σχετική αίτησή του σε κράτος μέλος το οποίο αποφασίζει, κατ' εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003 (²), να ζητήσει από άλλο κράτος μέλος, το οποίο θεωρεί αρμόδιο για την εξέταση της αιτήσεως, να επιληφθεί της περιπτώσεως του αιτούντος, τούτο δε καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας αναδοχής ή εκ νέου αναλήψεως του αιτούντος από το άλλο κράτος μέλος;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα:

α) Πότε παύει να ισχύει η υποχρέωση του πρώτου κράτους μέλους προς εξασφάλιση των κατ' ελάχιστο όριο προβλεπόμενων συνθηκών υποδοχής: κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως περί αποδοχής από το κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε το αίτημα; κατά τον χρόνο κατά τον οποίο το κράτος αυτό πράγματι αναδέχεται ή αναλαμβάνει εκ νέου τον αιτούντα άσυλο; ή σε άλλο χρονικό σημείο;